

AMANDA STAR SHINE

KARMIININPUNAINEN

Karmiinpunainen

Karmiinpunainen
Star Shine Amanda

Julkaisutiedot

© Amanda Star Shine

2025

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri,
Saksa

ISBN: 978-952-80-9420-3

Prologi

Nuori tyttö, jolla on punertavat hiukset nostaa kätensä ylös. Hän hymyilee omahyväisesti.

”Minä tiedän vastauksen”, hän sanoo. Opettaja ei ylläty yhtään.

”Kuten aina”, opettaja vastaa. Sitten hän kohauttaa olkiaan ja antaa tuon nenäkkään omahyväisen jopa lapsinerona pidetyn tytön vastata. Ja juuri niin kuin aina tyttö todella tietää vastauksen. Aivan kuin missään ei olisi tarpeeksi haastetta hänelle.

Tyttö todella osaa. Hän on koko koulun ylpeys. Hän saattaa olla itseään täynnä. Hän saattaa olla myös varsin hankala lapsi. Ava ei voi hallita. Ava on se, joka hallitsee. Hän ei alistu niin kuin muut lapset. Hän on poikkeuksellinen. Eikä hän pelkää näyttää sitä.

Mokoma leveilijä, opettaja ajattelee.

Kello soi tunnin loppumisen merkiksi. Oppilaat rynnivät vauhdilla valtavana vyörynä ulos luokkahuoneesta. 8-vuotias Ava Middleton kerää tavaroitaan reppuunsa. Sitten hän nousee tuolilta. Hän kiiruhtaa luokkatovereiden perässä kohti koulun ruokalaa.

Koulun ruokala ei ole mikään hänen lempipaikkansa. Ava tuhahtaa ärtyneesti. Hän ei halua mennä. Hän ei usko tarvitsevansa ruokaa sillä hänen tekemänsä pieni

tieteellinen läpimurtonsa vaikuttaa hänen kehoonsa. Siispä on toimittava ovelasti.

Niin hän aina tekee. Hän teeskentelee syövänsä mutta oikeasti piilottaa ruuan lautasliinaan. Kärsivän ja tuikean näköisenä tyttö ottaa tarjottimen ja alkaa kasata lautaselle ruokaa. Sitten hän etsii ruokalasta tyhjän yksinäisen pöydän, jonka ääreen hän istuu.

Kun hän on valmis, hän nousee seisomaan. Tyttö on aikeissa palauttaa astiat, kun joku tarttuu häntä kädestä. *Näpit irti vanha ämmä*, Ava ajattelee. Sitten hän riuhtaisee kätensä pois naisen otteesta ja kohtaa tämän silmästä silmään.

”Mitä?” Ava kysyy.

”Tämä peli ei vetele Ava. Et ole syönyt ruokaasi”, opettaja sanoo. Ava pyöräyttää silmiään ilkkurisesti.

”Entä sitten? Luuletko voivasi hallita minua?” tyttö kysyy. Opettaja näyttää tyrmistyneeltä. Hän aikoo vastata mutta lapsi ehtii ensin.

”Se ei tule onnistumaan”, tyttö sanoo. Sitten hän heilauttaa ylimielisesti kiharaa punaista tukkaansa ja kävelee tiehensä. *Hitto. Mitä minä teen tämän lapsen kanssa*, opettaja ajattelee.

Luku 1

Ikinuori, kaunis ja julma. Ne ovat ainoita sanoja, joilla Avan luonnetta voisi kuvailla lyhyesti ja ytimekkäästi. Niin suurin osa ajattelee. Tai eivät kaikki. Anurakit rakastavat häntä.

Ava on anurakien silmissä vahva, älykäs ja viehättävä. He näkevät hänet lähes tulkoon jumalaisena olentona. Ava on heistä kaikista se, jolla todella on valtaa. Ava on se, joka on luonut heidät kaikki.

Planeettaa, jota anurakit asuttavat pääosin kutsutaan Aniksi. An on Avan mielestä hyvä paikka elää. Hän on elänyt planeetalla lähes tuhat vuotta. Lähes tuhat vuotta An on ollut robotti-ihmisten asuttama. He nimittävät itseään anurakeiksi. Nimi tulee sanasta An, joka tarkoittaa heidän muinaiskielellään naispuolista jumalaa. Nimellä viitataan Avaan.

Nimellä viitataan siihen, miten Ava on rakentanut heidät kaikki yksi kerrallaan. Siihen miten Ava rakentaa jatkossakin kaikki anurakit. Avaa palvotaan.

Avasta palvonta on kivaa ja se kohottaa hänen jo valmiiksi vahvaa itsetuntoaan entisestään. Hän elää yltäkylläisyyden keskellä ja aikansa kuluksi hän rakentaa lisää robotteja. Vaikka kaikki on täydellistä niin hänestä tuntuu kuin hän silti kaipaisi jotain.

An ei aina ole ollut sellainen kuin nykyään. Se ei ollut ennen näin kehittynyt. Vasta Avan synnyttyä kaikki muuttui. Ava oli se, joka muutti kokonaisen maailman ja sen järjestyksen. Ava kokee suurta ylpeyttä siitä. Harva ihminen pystyisi samaan. Oikeastaan kukaan ei yllä hänen tasolleen. Niin Ava ajattelee.

Ennen Avaa koko planeetta kuhisi ihmisiä. Heitä oli kaikkialla. Hän oli ollut itsekin ihminen. Kaikki ihmiset olivat Avasta tyhmiä ja hyväuskoisia. Sellaiset eivät tosisesti ole Avan tyyppiä.

”Rouva Middleton”, kuuluu ujo hiljainen ääni naisen selän takaa. Ava kääntyy katsomaan tulijaa. Pitkät punaiset kiharat heilahtavat tämän kääntyessä. Ava tuijottaa robottia, joka seisoo oven suulla.

”Sano vain Ava”, Ava vastaa robotille. Robotin nimi on Celine. Se on muinaiskieltä ja tarkoittaa kuuta. Celine on palvellut Avaa jo satoja vuosia. Itse asiassa lähes koko tuhatvuotisen ajan, kun anurakien sivilisaatio on ollut olemassa.

”Hyvä on rouva Ava”, Celine vastaa.

”Jätä se rouva pois. Se kuulostaa niin vanhalta”, Ava sanoo ja heilauttaa huolettomasti kättään.

”Hyvä on rouv... Siis Ava”, Celine korjaa lauseensa viime hetkellä. Ava istuu mukavalle karmiininpunaiselle nojatuolille ja ristii jalkansa. Sitten hän kurtistaa kulmiaan.

”Mikä on? Celine olet kuin peura ajovaloissa”, Ava lausahtaa.

”En minä tiedä. Teidän läheisyytenne saa minut hermostumaan”, robotti mutisee vastauksensa niin hiljaa, ettei Ava edes meinaa kuulla sitä.

Ava huokaisee. Nämä ovat niitä jumalattarena olon varjopuolia. Kun anurakit palvovat liikaa he saattavat tulkita tunteensa väärin ihastumiseksi. Välillä Ava on joutunut vähän korjaamaan robottejaan. *Heidän kuuluu olla faneja. Ei muuta*, Ava ajattelee. Hän hymähtää.

”Mitä olen sanonut teitittelystä?” Ava kysyy ja katsoo Celineä pitkään. Hän katsoo Celineä itse asiassa harvinaisen pitkään. Hän arvioi tämän käytöstä. Nainen pärisee kauttaaltaan.

”Kuule Celine. Tarvitset uuden ohjelmistopäivityksen”, Ava sanoo lopulta. Celine järkyttyy.

”Ei!” hän parahtaa. Sitten hän miettii hetken sanojaan ja jatkaa:

”Tarkoitan että voin hyvin. En haluaisi juuri nyt mitään päivittelyä rouv... Tai siis Ava.”

Taas tuo rouva, Ava harmittelee mielessään. Sitten hän pohtii miten muotoilisi seuraavat sanansa niin että Celinenkin kaltainen idiootti ymmärtää.

”Tiedän että pelkäätt sammuttamista. Tiedän sen varsin hyvin. Silti sinua odottaa pian paljon inhottavampi kohtalo. Sammut todennäköisesti lopullisesti, jos et ota vastaan tätä pientä ohjelmistopäivitystä”, Ava selittää. Hänen äänessään on kolikko sointi.

”Lopullisesti?” Celine toistaa järkyttyneenä.

”Kyllä”, Ava vastaa.

”Tarkoittaako se, että minä kuolen?” Celine kysyy.

”Kyllä. Lopullisesti”, Ava sanahtaa. Celine miettii hänen sanojaan hetken.

”Hyvä on. Suostun päivitettäväksi. En halua kuolla. Kunhan käynnistät minut uudelleen mahdollisimman pian”, Celine vastaa.

”Minä lupaan”, Ava sanoo ja viittoo naista mukaansa.

”Mitä nyt?” robotti kysyy.

”Teen sen nyt. Tule mukaani”, Ava vastaa.

”Hyvä on”, Celine sanoo ja seuraa Avaa pitkin valkoista ylellistä käytävää.

”Olemme kohta perillä”, Ava huikkaa olkansa yli Celinelle.

Avan talo on niin iso ja ylellinen, Celine ajattelee.
Anurak tietää kyllä, ettei saisi jäädä haaveilemaan liian

pitkäksi aikaa. Se vaikuttaisi vain liian oudolta. Lopulta naiset saapuvat käytävän päähän. Heidän edessään komeilee suuri valkoinen ovi, jossa lukee isoin tikkukirjaimin ”toimenpidehuone” ja ”pääsy kielletty”. Celine jännittyy.

”Tämäkö se on?” Celine kuiskaa. Hän tekee sen lähinnä itsekseen mutta Ava silti kuulee sen.

”Jep. Tule”, Ava vastaa hänen kysymykseensä. Nainen painaa kätensä sormenjälkitunnistimeen. Ovi aukeaa nakshtaen. Celine epäröi.

”Tuletko?” Ava kysyy ja Celine epäröi vielä hetken. Sitten hän seuraa Avaa huoneeseen.

Celine antaa katseensa kiertää huoneessa. Seinät ovat valkoiset. Joka puolella on erilaisia työkaluja ja laitteita. *Vain Ava ymmärtää niistä*, Celine ajattelee. Hän kävelee huoneen keskelle Avan kannoilla. Sitten hän huomaa oven nurkassa. *Vielä yksi ovi*, Celine ihmettelee. Hän on aikeissa kysyä asiasta mutta Ava viittoo häntä työpöydän luokse.

”Asetu tähän selälleen”, nainen käskää. Celine tekee kuten Ava käskää.

”Ava?” Celine kysyy arasti. Ava hymyilee hänelle ystävällisesti. Suorastaan sydämellisesti.

”Kysy vain”, nainen sanoo.

”Mikä tuo ovi tuolla nurkassa on?” Celine kysyy. Samassa Avan kauniit kasvot saavat kylmän ja ilkeän hymyn tapaisen ilmeen. Se saa robotin pelkäämään.

”Tämän jälkeen et häiritse enää minua turhilla romanttisilla toiveillasi tai kysymyksilläsi”, Ava sanoo kylmästi. Celine katsoo naista peloissaan.

”Älä! Olen jatkossa ihan kiltisti! En häiritse sinua mitenkään! Lupaam sen. Lupaam ettet edes huomaa olemassaoloani”, Celine anelee. Hänen anelunsa ällöttää Avaa. *Ole hiljaa*, Ava ajattelee. Sitten surutta nainen painaa Celinen otsaa kovakouraisesti ja samassa Celinen silmissä pimenee. Ava huokaisee ääneen. Sitten hän alkaa purkaa Celineä osiin. *Et tule muistamaan tästä mitään. Etkä tule uhmaamaan minua enää uudelleen*, nainen ajattelee ja ryhtyy töihin.

Miten hän on oppinut jotain tuollaista? Minun täytyy kehittää jotain vielä hänen varalleen. Hän on ällöttävän tunteellinen kone, Ava ajattelee. Hän katsoo hetken hiljaa Celineä. Hän miettii jopa Celinen käynnistämättä jättämistä. Se olisi petos mutta mikään ei saa uhata häntä tai hänen valtaansa.

En pysty tekemään sitä edes sinulle. Olethan sentään kaikista roboteista suosikkini, Ava miettii ja naurahtaa. Sitten hän tekee päätöksen. Hän käynnistää Celinen uudelleen. Samassa Celine räpäyttää silmänsä auki.

”Huomenta Celine. Mikä olo?” Ava kysyy ja hymyilee. Robotin katse harhailee huoneessa.

”Kuinka kauan olin unessa?” Celine kysyy.

”Oikeastaan olit sammuneena”, Ava vastaa. Ennen kuin robotti ehtii kysyä enempää Ava jo vastaa hänen seuraavaan kysymykseensä:

”Olit sammuneena puolen tunnin verran.”

”Niinkö vähän aikaa? Luulin että siitä olisi vähän kauemmin”, robotti vastaa. Ava pyöräyttää silmiään.

”Itse asiassa tässä kesti tavattoman epätavallisen kauan. Yleensä näissä hommissa menee noin vartti”, Ava sanoo ja ristii kätensä puuskaan.

”Oletpa nopea Rouva Middleton”, Celine vastaa.

”Ava”, Ava korjaa.

”Olen pahoillani. Yritän parantaa tapani Rouva Ava”, Celine sanoo hiljaa.

”En ole mikään rouva”, Ava sanahtaa. Robotti nousee istumaan työpöydän reunalle.

”Olen pahoillani rouv...” tämä aloittaa mutta hiljenee heti.

”En halua, että kutsut minua enää kertaakaan rouvaksi”, Ava sanoo kyllästyneenä.

”Mutta rouva”, Celine aloittaa. Sitten Ava suuttuu.

”Ulos huoneestani! Mene äläkä näytä naamasi täällä vähään aikaan!” hän tiuskaisee. Celine pelästyy ja ryntää saman tien ulos huoneesta. Ava jää yksin huoneeseen.

Oven sulkeutuessa Ava lysähtää istumaan huoneen ainoaan tuoliin. *En ole mikään rouva*, nainen ajattelee. Hetken siinä istuttuaan hän rauhoittuu. Parempi näin kuin se että Celine olisi ihastunut häneen.

Avan mielestä tunteet ovat aina olleet heikkoutta. Siksi nainen pyrkii olemaan mahdollisimman kylmä. Lähes koneen kaltainen. Ainoa mikä saa hänet todella syttymään on tiede. Eri otusten tutkiminen ja niille kokeiden tekeminen on erityisesti lähellä Aván sydäntä. *Olen mahtava tiedenainen. Ei. Olen kaikkein ylivertaisin*, Ava ajattelee ja hymyilee itsekseen.

Samaan aikaan useiden miljoonien valovuosien päässä nuori nainen herää uuteen aamuun. Hän raottaa silmiään. Ikkuna tulvii runsaasti valoa verhojen välistä makuuhuoneeseen. *Olisi pitänyt sulkea verhot paremmin*, nainen ajattelee. Hän haukottelee ja hieraisee silmiään. Sitten hän vilkaisee viereensä. Nainen hänen vieressään ei ole vielä herännyt.

Varovasti hereillä olija silittää vieressään nukkuvan bruneten hiuksia. Sitten hän painaa hellästi suokon

tämän niskaan. Brunette kierähtää sängyssä hänen suuntaansa. Blondi hymyilee hänelle lempeästi.

”Huomenta unikeko”, blondi kujertaa. Brunette nauraa. Sitten hänkin hymyilee.

”Oli oikea valinta mennä kihloihin. En malta odottaa, että saan herätä joka aamu näin”, hän vastaa.

”Puhummeko nyt siitä mitä tapahtui yöllä vai kenties siitä mitä voisi tapahtua tässä aamulla?” blondi kuiskaa ja suutelee tämän kaulaa. Hän hymyilee viettelevästi.

”Vai siitä mitä voisi tapahtua päivällä?” hän jatkaa ja painaa toisen suudelman tällä kertaa tämän poskelle. Tämä nauraa.

”Dawn”, brunette kikattaa.

”Tai siitä mitä voisi myös tapahtua iltapäivällä ja illalla?” Dawn ehdottaa. Sitten hän katsoo naistaan silmiin. Nainen kikattaa.

”Maria”, Dawn sanoo kiusoittelevaan ja moittivaan sävyyn.

”Mitä?” Maria kysyy nauraen.

”Ei tuo ole mikään vastaus”, Dawn jatkaa. Nyt on Marian vuoro kiusoitella vähän häntä.

”No entäs tämä?” nainen sanoo nauraen ja kaataa Dawnin selälleen sängylle. Sitten hän kumartuu suutelemaan tätä. Molemmat naiset kikattavat.

Kikatus kuuluu koko asuntoon. Dawnin äiti Dana valmistaa keittiössä aamupalaa rakastavaisille. Dana huokaisee. *Hän saisi jo hankkia oman asunnon*, Dana ajattelee. Hän kuitenkin koittaa olla välittämättä.

Kyllä Dana hyväksyy tyttärensä lesbouden. Eikä häntä haittaa se, että Dawn on Marian kanssa. Onhan Maria tämän pitkäaikainen tyttöystävä. Eikä pieni ärsytys johdu siitä, että tyttöystävä olisi jotenkin Danasta vääränlainen. Dana itse asiassa pitää Mariasta. Maria on itse asiassa paras tyttöystävä hänen tyttärelleen. Parempaa Dana ei voisi toivoa. *Silti, joka öinen kikatus ottaa hermoon*, Dana ajattelee.

”Huomenta”, Dawnin kaksoissisko Fawn sanoo astellessaan keittiöön. Hänkin haukottelee ja hieroo silmiään. Dana katsoo tytärtään.

”Etkö sinäkään saanut unta?” Dana kysyy. Fawn vain haukottelee unisena vastaukseksi ja istuu pöydän ääreen. Perheen ainoa mies, Dawnin ja Fawnin isä, Elias istuu tyytyväisenä pöydän ääressä lukien uutta sanomalehteä kahvia siemaillen. Molemmat luovat häneen oudoksuvan katseen. Sekä Fawn että Dana silmäilevät Eliasta kuin jotain tieteellistä koetta.

22-vuotiaan Dawnin sekä monen muun ihmisen elämä mullistuu kun keskelle kaupunkia laskeutuu valtava emäalus.

Kipinät sinkoilevat Dawnin ja poikkeuksellisen kylmän ja laskelmoivan Avan välillä. Pystyykö liki tuhat vuotta elänyt

Ava enää edes oikeaan rakkauteen? Entä voiko Dawn rakastaa kaunista ja julmaa Avaa menettämättä järkeään?

Karmiininpunainen on hyytävän koukuttavan scifi-romanssi trilogian ensimmäinen osa.

BoD

9 789528 094203